

Kerstverhaal

Zo snel als haar kleine pootjes haar konden dragen, rende Sisuma, een kleine Dwergschnauzer, over de weilanden. Steeds verder weg klonk het geroep en geschreeuw van de mensen die haar achterna zaten.

Toen zij niets meer hoorde, durfde ze even stil te staan om op adem te komen. Het was ver in de avond en in het donker had zij geen idee welke kant zij nu op moest. Zij wist ook helemaal niet waar ze was! Vreemde mensen hadden haar meegenomen in een auto en ze hadden zeker een uur gereden. Toen zij uitstapten en haar naast de auto even neerzetten, had Sisuma zichzelf uit de halsband bevrijd en had het op een lopen gezet.

Ze hoorde hier in het weiland vreemde geluiden die haar zoveel angst aanjoegen dat zij weer begon te rennen. Het was buiten al behoorlijk koud, 's nachts vroom het al een paar graden en er stond een gure wind. Toen zij bekeef uit de zoveelste greppel klauterde, stond zij plotseling op zachte grond en kon zij de bomen van het donkere bos ruiken, zij voelde zich nu iets veiliger en bleef even staan om te luisteren naar de zachte geluidjes die de dieren in het bos maakten. Er rende een klein muisje langs haar heen, maar zij merkte het niet. Uitgeput vroeg zij zich af waar ze nu moest slapen, want dat zou ze nu het liefste doen, slapen in haar eigen veilige nestje thuis en alles vergeten wat haar was overkomen. Maar Sisuma besepte wel dat zij heel ver van huis was, te ver om de weg terug te vinden.

Onzeker en verdrietig begon zij het bos in te lopen, misschien vond ze toch ergens een warm holletje om in weg te kruipen, maar de nacht verstreek en nergens kon zij een slaappleatsje vinden. Als hondjes konden huilen dan had je grote, dikke tranen van verdriet over haar kleine wangetjes zien lopen.

De eerste zonnestraaltjes deden Sisuma met haar oogjes knipperen, ze was aan de andere kant van het bos aangekomen. Voor zich zag zij overal houten huisjes en caravans staan. Ze had zo'n vreselijke dorst, dat ze even haar angst vergat en op zoek ging naar water. Zij sloop onder de caravans door en zag bij een van de huisjes een klein vijvertje. Met haar buikje over het gras, sloop zij er naartoe, onderwijl schuchter om zich heen kijkend of er niemand was. Gulzig dronk zij van het frisse water en voelde weer een beetje kracht terugkomen. Toen haar dorst gelest was keek zij eens goed om zich heen en zag dat er bij een van de caravans een luikje open stond. Sisuma liep er op af en glipte naar binnen, alles leek er rustig en er lagen zelfs wollen lappen waar zij een nestje van kon maken. Ze trok de wollen stukken naar een plekje vlak achter het luik, ging erop liggen en viel als een blok in slaap.

Pas aan het einde van de middag werd ze wakker, haar maagje rammelde en ze had het koud. Net toen zij had besloten om naar eten te gaan zoeken, hoorde zij in de verte stemmen en het leek wel of die haar naam riepen. Zij draaide haar kopje de kant van het geluid uit en nu hoorde ze het duidelijk, mensen riepen haar naam, maar de stemmen waren vreemd en geschrokken glipte zij weer terug in haar holletje. Ze zou wachten tot die mensen weer weg waren en danding ze op zoek naar eten.

Maar toen Sisuma eindelijk niemand meer hoorde, was het alweer donker en durfde zij haar holletje niet meer uit. Ze rolde zich op en verdrietig viel ze in slaap. De volgende morgen werd ze wakker van rare geluiden en mannenstemmen, maar zij herkende niets en haar naam werd ook niet geroepen, dat gaf haar een beetje moed en zij besloot om eerst bij de vijver te gaan drinken en dan op zoek te gaan naar eten. Toen zij er zeker van was dat niemand haar zag, schoot ze als een pijl door het luikje en zocht de vijver op. Het water deed haar goed en zij vervolgde haar weg. Af en toe vond zij een oud stukje brood en zelfs een klokhuis van een appel. Gretig werkte zij het naar binnen en ging op zoek naar meer. Zo dwaalde zij verder tot ze weer aan de rand van het bos stond. Net toen zij zich om wilde draaien om terug te gaan naar haar veilige schuilplaats, hoorde zij heel in de verte het geblaf van honden.....

Als aan de grond genageld bleef zij staan en hield haar kopje schuin....., zij luisterde heel aandachtig want het leek wel of ze er iets bekends in hoorde maar de wind vervormde het geblaf en droeg het mee op zijn tocht door de lucht, om het dan even later uit een andere hoek weer te laten horen. En toen verstomde het geblaf.

Sisuma draaide zich om en liep terug, het kon ook niet, haar kameraadjes konden nooit zo dichtbij zijn, daarvoor was ze te ver van huis en zij versnelde haar pas om even later weer haar veilige holletje binnen te glippen. Naarmate haar angst en moeheid minder werden, begon Sisuma wat meer oog te krijgen voor haar omgeving en merkte zij dat ze 's nachts toch niet alleen was. De eerste keer werd zij tegen de ochtend wakker van wat geritsel vlakbij haar pootjes.

Geschrokken keek zij op en zag een piepklein muisje zitten wat haar met zijn kleine kraal oogjes aan zat te kijken. Verbaasd staarde zij naar het kleine muisje en vond het eigenlijk wel fijn dat hij er was, ze werd er zelfs een beetje vrolijker van.

Ze stond op en rekte zich uit, de slaap had haar goed gedaan en vandaag wilde zij toch weer terug gaan naar de bosrand om te luisteren of het geblaf er weer was. Maar ook die middag had de wind vrij spel en verstomde het geblaf voordat Sisuma iets had herkend.

En zo verstreken de dagen, er was bijna niets te eten en de nachten waren koud, de meeste tijd bracht zij samen met het kleine veldmuisje door in haar schuilplaats. Af en toe had zij ook gezelschap van andere diertjes en overdag zelfs af en toe een brutale mus. Maar iedere middag liep Sisuma trouw naar de bosrand om te luisteren naar het geblaf van de honden. Een enkele keer leek het of zij het geblaf en gehuil van haar broertje herkende en daar tussendoor heel even haar moeder. Ze was zelfs een paar keer het bos ingelopen maar steeds als zij dacht dat ze de goede richting uit liep, dan kwam plotseling het geblaf weer van een heel andere kant. Tenslotte draaide zij zich dan maar weer om en zocht moedeloos haar schuilplaats maar weer op. Na een dag of tien kwam zij op het einde van de middag weer bij haar holletje aan, en al snel zag zij dat er iets was veranderd. Het luikje was verplaatst en argwanend bleef zij er naar staan kijken. Terwijl zij daar zo stond, rook zij iets bekends en dat leek wel uit haar schuilplaats te komen. Haar hartje maakte een sprongetje van geluk....., zij rook, en rook nog eens en toen wist zij het zeker... het was de geur van haar vrouwtje.

Zij schoot het luikje door naar binnen en keek in het rond, het vrouwtje zag zij niet, maar op haar bedje lag nu een warme trui en zelfs iets te eten!! Sisuma schrokte het eten naar binnen en keek even schuin opzij naar het veldmuisje dat haar van een afstandje gadesloeg. Toen echt alles op was, begon zij de trui te besnuffelen en zij rook niet alleen de geur van haar vrouwtje maar ook die van haar kameraadjes!

Slaperig van het eten en de middagwandeling, rolde zij zich heerlijk op in de trui om te gaan slapen, want zij wilde uitgerust zijn als het vrouwtje straks kwam om haar op te halen, want daar was Sisuma zeker van, haar vrouwtje zou vast zo komen! De volgende morgen toen zij ontwaakte, was alles nog precies hetzelfde als de avond tevoren, zij hoorde geen

mensenstemmen, alleen het getjilp van de vogeltjes en het geritsel van de afgevallen bladeren. Gisteren was zij nog een egeltje tegengekomen en ze ging maar eens kijken of ze hem ergens zag, ze voelde zich een beetje alleen want ook het muisje was nog niet op komen dagen.

Via een omweg ging ze eerst naar de vijver om te drinken om daarna op zoek te gaan naar haar nieuwe vriendjes. Zij kon zich vandaag niet echt goed concentreren, haar velletje prikte zo, en ze moest steeds maar stoppen om zichzelf te krabben en dat hielp eigenlijk ook niet, als zij het ene plekje had gekrabd dan voelde zij het weer prikken op een andere plaats, zij werd er wat ongedurig van. Zij schudde zich nog maar eens flink uit en liep weer verder. Tegen de middag vond zij dan eindelijk vriendje muis en vriendje egel, die zaten lekker op hun gemak onder een struik tussen de bladeren. Sisuma snuffelde even aan ze en ging ook een poosje bij ze zitten, ze had tenslotte niets anders te doen, alleen wachten op het vrouwtje maar die zou nu zo wel komen.

Na een uurtje besloot zij om weer naar haar schuilplaats te gaan, zij verlangde naar de vertrouwde geur van de trui in haar nestje. Zij glipte naar binnen, schudde haar nestje op, krabde zich nog een paar keer flink en ging toen liggen. Spoedig viel zij in slaap en droomde over thuis, hoe zij speelde met Vincent, haar broertje en over Jennifer haar moeder die altijd zo lief voor haar was. Sisuma voelde zich heerlijk en haar kleine staartje kwispelde zachtjes. Opeens schrok zij wakker en verdwaasd keek zij rond, ze hoorde iets, een vreemd geluid.....voetstappen!!

Zij maakte zich klein en bleef roerloos liggen, luisterend naar de naderende voetstappen. Langzaam werd het luikje weggeschoven en rook zij de geur van een mens, het was niet die van haar vrouwtje maar deze geur had zij eerder geroken en plotseling was zij op haar hoede, die geur was van de man die haar had meegenomen inde auto..... Heel stil kwam Sisuma overeind en al haar spieren spanden zich, ze was klaar om zich te verdedigen of zelfs weer te vluchten! Die man noemde haar naam maar zij verroerde zich niet. Toen kwam zijn hand door het luikje en zette hij een bakje met eten in haar schuilplaats, maar Sisuma schrok zo toen zij die hand zag, zij vloog erop af en probeerde erin te bijten. De man slaakte een kreet en trok snel zijn hand terug. Zo, dat had ze in ieder geval bereikt! Nog natrillend liep zij op het bakje af terwijl ze vanuit haar ooghoek het luikje in de gaten hield. Zij schrokte het eten naar binnen en was toen in een oogwenk door het luikje naar buiten verdwenen. De man rende achter haar aan en schreeuwde haar naam, er kwamen van alle kanten mensen aanlopen en Sisuma rende of haar leven er vanaf hing, onder struiken door, onder caravans, over een grasveld, door een greppel, tot ze uiteindelijk weer bij het bos uitkwam. Afgemat rende ze een stukje tussen de bomen door en verstopte zich onder het kreupelhout. Daar bleef zij zitten tot het donker werd en zij er zeker van was dat er niemand meer liep.

Zij voelde zich moe en erg slaperig maar hier wilde zij ook niet blijven, ze ging toch maar weer terug naar haar schuilplaats. Sisuma stond op en begon aan de terugweg. Zij wist niet precies meer de weg naar haar holletje en liep een paar keer verkeerd, maar uiteindelijk kwam ze toch weer bij de caravan. Maar de moed zonk haar in de schoenen toen zij snel de hoek om kwam. Abrupt stond zij stil en deed snel eenpaar passen achteruit. Vlak naast het luikje was iets groots en het bewoog....., zij kon niet goed zien wat het was en dat maakte haar angstig. Zij begon als een bezetene te blaffen en rende in een wijde boog om de gedaante heen, steeds een stukje dreigend naar voren maar dan toch weer snel achteruit. Zo probeerde zij die gedaante weg te jagen zodat zij haar schuilplaats binnen kon. Maar hoe zij ook tekeer ging en haar tanden liet zien, niets wees erop dat de “indringer” zou vertrekken.

Sisuma begreep er niets van en stopte met haar geblaf maar op het moment dat de gedaante begon te praten, blafte zij weer opnieuw. Maar de gedaante praatte door en het leek wel of Sisuma af en toe iets bekends opving. Nu werd zij toch nieuwsgierig..... zij luisterde en luisterde nog eens.....

Hoorde zij het nu toch goed? Die donkere gedaante noemde haar naam en ook de naam van haar broertje en haar moeder. Nu hoorde zij nog meer bekende zinnen. Heel voorzichtig kwam Sisuma dichterbij en nog een beetje dichterbij, totdat zij vlak bij de pratende gedaante stond. Die stak zachtjes de armen naar haar uit tot vlak bij haar kopje.....en toen.....toen wist Sisuma het zeker.....dit was haar vrouwtje die daar zat, het was haar vrouwtje en die kwam haar halen!!!

Nog een seconde bleef zij ongelovig staan en sprong toen op haar af. Zij likte haar gezicht en danste op haar schoot en piepte van geluk. Het vrouwtje tilde haar op en drukte het trillende hondenlijfje voorzichtig tegen zich aan en praatte zachtjes tegen haar. Zij stond op met Sisuma in haar armen en liep het pad af naar de auto. Zij legde haar voorzichtig op de stoel en dekte haar toe met een warme deken. Sisuma was opeens zo ontzettend moe, zij deed haar oogjes dicht en sliep al, nog voor de auto huiswaarts reed.

Van de terugreis merkte zij niets. Pas toen de auto voor het huis stopte, werd zij wakker. Zij hoorde het geblaf van al haar kameraadjes die in het huis op haar wachtten. Het vrouwtje droeg haar de kamer binnen en ging in een stoel zitten met Sisuma op haar schoot. Alle hondjes kwamen nieuwsgierig rond de stoel staan en kwispelend begroetten zij haar. Zij likten aan haar bekje en maakten malle sprongetjes van plezier.

Zij renden door de kamer en kwamen dan weer snel aangestoven bij de stoel om naar hun kameraadje te kijken en haar met hun rare bokkesprongen zover te krijgen dat zij mee kwam spelen. Maar Sisuma kon nog steeds niet geloven dat zij nu weer thuis was, zij sloeg het schouwspel stilletjes gade met een vermoeide blik in haar oogjes. En vlak voordat zij naar het grote warme mensenbed werd gedragen, zag zij hem nog net vanuit haar ooghoek staan.....!

Hij was er weer, die prachtig versierde boom met de flonkerende lichtjes en de glimmende ballen, de boom die er alleen maar met Kerst stond. Zij sloot tevreden haar oogjes en voelde zich het gelukkigste hondje van de hele wereld, want één ding wist zij zeker..... Kerst vierde zij thuis!